

Скривена историја четрдесетог стиха — број двадесет један

Drugo teško — osmi deo — Jezekilj broj dva

Jeff Pippenger
2026-08-05

Језекиљ представља оне над којима је Лав из Јудиног племена извршио дело поуке, а Његова основна поука јесте „заповест на заповест“.

Којима рече: Ово је починак којим ћете дати уморноме да почине; и ово је освежење; али они не хтедоше да чују. Али им реч Господња беше заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало; да би ишли, и падали натрашке, и били скршени, и ухваћени у замку, и заробљени. Исаија 28:12, 13.

Тренутно Лав из племена Јудина отвара књигу Језекиљеву. Обавештени смо да је Језекиљ свештеник у тридесетој години, било да „тридесет“ представља његову симболичну старост као свештеника, или тридесету годину у пророчкој линији која је започела код Јосијине Велике Пасхе. Коначно свештенство последњих дана јесте сто четрдесет и четири хиљаде, а древне дословне историје представљају праслику симболичке историје у последњим данима.

Него ћете се звати свештеници Господњи; људи ће вас називати служитељима Бога нашега; богатства незнабожаца јешћете, и славом њиховом поносићете се. Исаија 61:6.

Језекиљ је симбол Божјег народа у последњим данима — свете историје коју свако пророчко сведочанство препознаје. Та света историја јесте покрет трећег анђела, који је био нарочито предочен покретом првог анђела 1840. године. Покрет првог анђела био је алфа-анђео трију анђела, а трећи је омега-анђео. Језекиљ је стога усклађен с Петром у време печатења сто четрдесет и четири хиљаде. Симболичка историја у којој се налазе и Петар и Језекиљ представљена је као историја Панијума.

Мала књига

Језекиљ узима малу књигу, као што је и Јован учинио у Откривењу десетом.

Него ти, сине човечји, чуј шта ти говорим; не буди непокоран као тај непокорни дом; отвори уста своја и једи што ти дајем. И кад погледах, гле, рука беше пружена к мени; и, гле, у њој беше свитак књиге. И разастре га преда мном; и беше исписан изнутра и споља; и у њему беху написани нарицање, туга и јаук. Потом ми рече: Сине човечји, једи што нађеш; поједи овај свитак, па иди, говори дому Израиљеву. И отворих уста своја, и даде ми да једем тај свитак. И рече ми: Сине човечји, нахрани трбух свој и испуни утробу своју овим свитком који ти дајем. Тада га поједох; и беше у устима мојим слadak као мед. Језекиљ 2:8–10; 3:1–3.

У десетој глави Откривења, Јован поједе књижицу, а цело то поглавље представља пројаву силе Божје од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844.

„Анђео који се сједињује у објављивању поруке трећег анђела треба да обасја сву земљу својом славом. Овде се прориче дело светских размера и неуобичајене силе. Адвентни покрет од 1840—44. године био је славна пројава Божје силе; порука првог анђела била је пронета до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама владало је највеће верско интересовање какво је икада посведочено у било којој земљи још од Реформације шеснаестог века; али све то треба да буде надмашено силним покретом под последњим упозорењем трећег анђела.” The Great Controversy, 611.

Језекиљ је усаглашен са Јованом у десетој глави Откривења, те Петар, Јован и Језекиљ стоје заједно на своме одређеном месту у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

1840. до 1844. представља период од четири године који је започео када је временско пророчанство, које је отпочело периодом од сто педесет година 27. јула 1299, ступило на снагу. Тих „пет месеци“ окончало се и сјединило са временским пророчанством од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, које се завршило 11. августа 1840, када се славно испољавање Божје силе показивало све до 22. октобра 1844. Тада је примена пророчког времена престала.

И закле се Ониме који живи у векове векова, који створи небо и што је на њему, и земљу и што је на њој, и море и што је у њему, да времена више неће бити. Откривење 10:6.

Пророчко време је престало као ваљана примена пророштва 22. октобра 1844. године. Језекиљ, Петар и Јован сваки понаособ представљају Божје мудре девојке из покрета првог и другог анђела, као и покрета трећег анђела.

Визије

Првих „једанаест” поглавља Језекиља излажу низ „виђења”, као што је изложено у првом стиху првог поглавља.

И догоди се тридесете године, четвртога месеца, петог дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима крај реке Хевара, да се отворише небеса, и видех виђења Божја. Језекиљ 1:1.

„Виђења“ из првих једанаест поглавља најпре су дата у првом поглављу крај реке Хевар, затим су даље разрађена у виђењу из трећег поглавља на „пољу“, а потом опет у виђењу из осмог поглавља у Јерусалиму. Та три места — река Хевар, поље и Јерусалим — представљају три виђења која заједно сачињавају једно виђење, а то су „виђења“ из првог стиха и из првих „једанаест“ поглавља.

Јубилеј

Сматрати тридесету годину као тридесету годину јубиларног циклуса који је започео на чувеној Пасхи Јосијиној, а потом се окончао 22. октобра, лако је поткрепити, јер је та

посебна линија свете историје приказана разговетно, ред на ред, са више од једног сведока. На пример; Пасха представља пролећне празнике, а Дан помирења представља јесење празнике. Према томе, двадесет трећа глава Левитске књиге усклађена је са јубиларним циклусом који је започео са Јосијом. Постоје и друге линије које су усклађене са историјом представљеном царем Јосијом све до 22. октобра 573. пре Христа. Историјско испуњење јубиларне године 22. октобра 573. пре Христа потврђују историчари.

Хронолози су, уопштено говорећи, сагласни са тим да Дан помирења сместе на 22. октобар 573. пре Христа, а Јосијина Велика Пасха у 622. пре Христа такође је прихваћен датум међу тим библијским хронолозима. Пасха, симбол пролећних празника, започела је четрдесет деветогодишњи јубиларни циклус, који се окончао код симбола јесењих празника на Дан помирења. Седам седмица година, које су сачињавале четрдесет девет година, биле су симболи суботе земљи.

„На свакој страници, било да је реч о историји, или пропису, или пророштву, старозаветни списи обасјани су славом Сина Божјег. У мери у којој је био божанска установа, целокупни систем јудаизма био је сажето пророштво јеванђеља. Христу „сви пророци сведоче“. Дела 10:43. Од обећања датог Адаму, па низ патријарашку лозу и кроз законски поредак, славна светлост неба јасно је обележавала стопе Искупителја. Видовњаци су посматрали Витлејемску Звезду, Шилоа који треба да дође, док су будући догађаји пролазили пред њима у тајанственој поворци. У свакој жртви била је приказана Христова смрт. У сваком облаку тамјана уздизала се Његова праведност. Са сваком јубиларном трубом оглашавало се Његово име. У страшној тајни светиње над светињама пребивала је Његова слава.“ Чежња векова, 211.

Седамнаест

Седекија је био одведен у Вавилон када је Јерусалим пао четрнаест година пре 573. године пре н. е. Јеврејски историчари поистовећују јубиларни циклус од Јосије 622. године до 22. октобра 573. године као 17. јубиларни циклус. Раздобље од битке код Рафије до битке код Панијума трајало је седамнаест година. Птолемеј је био победник у бици код Рафије, и владао је као цар југа седамнаест година. Од Миланског едикта до тренутка када је Константин 330. године поделио своје царство, прошло је седамнаест година. У седамнаестом јубиларном циклусу Јерусалим је разорио Навуходоносор.

Јер ће синови Израилјеви много дана бити без цара, и без кнеза, и без жртве, и без лика, и без оплећка, и без терафима; потом ће се синови Израилјеви вратити, и тражиће Господа Бога свога, и Давида, цара свога; и са страхом ће приступати Господу и доброти Његовој у потоње дане. Осија 3:4, 5.

Осија се обраћа теми која се непосредно односи на ропство Седекијино, премда она такође представља почетак ропства за северно царство 723. године пре Христа. Разлог због којег је Осијин одломак повезан са Језекијевим сведочанством тиче се одбацивања Бога онда када је Израил наваљивао на људског цара. Израилјева жеља да њиме влада људски цар, а не Божански Цар, представљена је као „понос силе ваше“ у суду „седам времена“ у Левитској

И ако ме ни тада, упркос свему томе, не будете слушали, казнићу вас седмоструко више за грехе ваше. И сломићу охолост силе ваше; и учинићу да вам небо буде као гвожђе, а земља ваша као бакар. Левитска 26:18, 19.

„Понос ваше силе“ представља Израилеву жељу да буде као свет и да има свога сопственог цара. Уклањање цара из северног царства 723. године пре Христа, а потом и одвођење цара Седекије из јужног царства у ропство 586. године пре Христа, представља ломљење „поноса“ древног Израиља, а понос иде пред пад. У библијском пророштву „сила“ је цар или царство, а понос Израиља у обезбеђивању људског цара означава одбацивање теократије и Божанског Цара.

И догоди се, кад Самуило остаре, да постави своје синове за судије над Израелом. А име његовог првенца беше Јоил, а име другога, Авија; они беху судије у Вирсавеји. Али његови синови не иђаху његовим путевима, него се окренуше за добитком, и примаху мито, и извртаху правду. Тада се сабраше све старешине Израилеве, и дођоше Самуилу у Раму, И рекоше му: Ето, ти си остарео, а твоји синови не ходе твојим путевима; зато нам сада постави цара да нам суди, као свим народима. Али Самуилу не би по вољи то што рекоше: Дај нам цара да нам суди. И Самуило се помоли Господу. А Господ рече Самуилу: Послушај глас народа у свему што ти говоре; јер не одбацише они тебе, него одбацише мене, да не царујем над њима. По свим делима која чине од дана кад их изведох из Мисира па до данас, остављајући мене и служећи другим боговима, тако чине и теби. Зато сада послушај њихов глас; али их озбиљно опомени и покажи им какво ће бити право цара који ће царовати над њима. 1. Самуилова 8:1–9.

Треба запазити да је у том тренутку Израил одбацио не само Бога као свога цара, него и Дух пророштва, представљен у Самуилу, јер се каже: „оставише мене и служише другим боговима, тако чине и теби.“

„Сотона... непрестано намеће лажно — да би одвео од истине. Сасвим последња Сотонина превара биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. „Где нема утваре, народ пропада“ (Приче 29:18). Сотона ће довитљиво деловати, на различите начине и посредством различитих оруђа, да поколеба поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство.

„Разгореће се мржња према Сведочанствима која је сатанска. Сотонино деловање биће усмерено на то да поколеба веру цркава у њих, из овог разлога: Сотона не може имати тако јасан пут да уведе своје обмане и свеже душе у својим заблудама ако се уважавају опомене, укори и савети Духа Божјег.“ Selected Messages, књига 1, 48.

Последња обмана за теократију древног Израиља била је одбацивање не само Бога, него и Духа пророштва. То одбацивање 1097. године пре Христа представља праслику последње обмане лаодикијског адвентизма седмог дана 1863. године. „Седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге јесте Реч Божја, а Дух пророштва о „седам времена“ каже да се она „не смеју мењати“.

„Видела сам да је карта из 1843. године била управљена руком Господњом и да не треба да буде мењана; да су бројеви били онакви какве их је Он хтео; да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

Duh proroštva očigledno je podržao „sedam vremena“, a njena podrška bila je upozorenje da se ne menjaju brojke na karti, na kojoj su „sedam vremena“ središnji stubac i gornji desni ugao. Sa Uriah Smithovom falsifikovanom kartom iz 1863. godine, započelo je postepeno odbacivanje temeljnih istina, tipifikovano drevnim Izrailjem u njihovom odbacivanju Boga, a Duh proroštva je prepoznao pobunu iz 1863. godine. Datum pobune iz 1863. godine usklađuje se sa proročkom linijom izloženom u knjizi proroka Jezekilja. U toj istorijskoj liniji, zaključak je bio razorenje Jerusalima, koje je predstavljalo nedeljni zakon. Period od 1863. godine do uskoro dolazećeg nedelnog zakona bio je tipifikovan istorijom cara Saula od 1097. godine pre n. e. do Sedekije 586. godine pre n. e.

Седекија је одведен у ропство у Вавилон четрнаест година пре Јубилеја 573. пре Христа. Седмнаести јубиларни циклус отпочео је 622. пре Христа, а у тридесетој години Језекиљ је постављен као свештеник 591. пре Христа, те је потом, пет година касније, Јерусалим био разрушен 586. пре Христа. Био је разрушен у исти дан у години у који је био разрушен и по други пут, 70. године после Христа, од стране Тита. Први стих првог поглавља Језекиљевог је пет година пре разорења Јерусалима и деветнаест година пре храмовног виђења из четрдесетог поглавља.

Двадесет и пете године нашега ропства, почетком године, десетог дана месеца, четрнаесте године пошто град беше поражен, тога истога дана рука Господња беше на мени и одведе ме онамо. Језекиљ 40:1.

Због непослушности према завету о суботи земље, Бог је одредио да ће „седам времена“ бити проклетство за непослушност према седмој години, која је субота земље. „Време“ је година, а „година“ има три стотине и шездесет дана, и седам пута три стотине и шездесет јесте две хиљаде пет стотина и двадесет година. Милерити можда нису употребљавали израз „двадесет пет двадесет“, али су обе њихове свете карте бројчано означавале две хиљаде пет стотина и двадесет година.

Изрицање проклетства седам времена над северним царством Израилевим и јужним царством Јудиним било је прво, или, могло би се рећи, „темељно“, или би се чак могло рећи „алфа“ разумевање Вилијама Милера. Године 1863. лаодикејска Црква адвентиста седмог дана одбацила је темељно разумевање Милерових открића; „открића“ која су представљала целокупни темељ милеритског покрета. Надахнуће је непосредно упозорило да би се то могло догодити, и догодило се, и то се догодило одавно.

Темељ храму који је био обновљен после вавилонског ропства био је довршен у току историје првог указа, и пре другог указа. Храм је био у потпуности саграђен у историји другог указа. У трећем указу национални суверенитет био је обновљен дословном древном Израилу. Вилијам Милер је представљао првог анђела који је стигао 1798. године и био оснажен 11. августа 1840. Други анђеол је стигао након што су темељи били положени, као

што је представљено картом из 1843. године, која је била објављена у мају 1842. При првом разочарању 1844. године, алфа-разочарању 1844. године, стигли су други анђео, а такође и време одлагања у причи о девојкама; и када је вест другог анђела била оснажена на логорском састанку у Ексетеру, храм је био довршен. Затим је, при великом, или омега-разочарању 1844. године, Весник завета изненада дошао у Свој храм, у испуњењу две хиљаде и три стотине година које су отпочеле при трећем указу и завршиле се доласком трећег анђела.

Јосија значи „темељ Божји“. Било да је реч о цару Јосији или о Јосији Личу, обојица су симболи темеља, као што је то представљено у историји првог указа и као што је представљено пролећним празницима изложеним у прва двадесет и два стиха Левитске књиге, двадесет треће главе. Темељи, пролећни празници и први указ — све су то симболи 1840. године и оснаживања првог анђела. Двадесет други октобар 573. године пре Христа, како је изложено у Језекиљу, четрдесето поглавље, први стих, симбол је двадесет другог октобра 1844. године и отварања суда над мртвима, а такође и симбол 11. септембра 2001. године при отварању суда над живима. Свако ко је пратио ове чланке требало би да зна примене које користим.

Језекиљ је симбол унутар пророчке историје представљене у његовим списима. Језекиљ је присутан када се двадесет и пет људи клања сунцу на крају осмог поглавља. Он је такође присутан у наредним поглављима када се на Јерусалим извршава „запечаћење за којим следи покољ“, које Елен Вајт поистовећује са Црквом адвентиста седмог дана. У првих једанаест поглавља, Језекиљ је доведен у небеску светињу да прими своја упутства, као што су и милерити били позвани да учине 1844. године, и као што је овај покрет сада позван да учини.

Тако вам је Језекиљ знак: по свему што је чинио, тако ћете и ви чинити; и када ово дође, знаћете да сам ја Господ Бог. Језекиљ 24:24.

Када Ово Дође

Када у последњим данима достигнемо тачку у којој се оно што је Језекиљ приказао понавља у Божјем народу, тада смо достигли знак Језекиљев. Када знате да Језекиљ представља сто четрдесет и четири хиљаде, и када то знате на таквом ступњу вере и разумевања да поседујете посвећено очекивање да све што је Језекиљ приказао у својим списима представља праслику светог низа догађаја у последњим данима који укључују сто четрдесет и четири хиљаде — када то знате, тада „знаћете“ да је „Господ“ „Бог.“

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.